

■ garamond

Raymond Chandler
The Man Who Liked Dogs
Muž, který měl rád psy

Přeložila Vlasta Dvořáčková

RAYMOND CHANDLER

The Man Who Liked Dogs

BILINGUA CRIMI

Muž, který měl rád psy

© Estate of Raymond Chandler, 1964
© Translation Vlasta Dvořáčková, 1996, 2005

ISBN 80-86379-97-3

PRAHA 2005

■ garamond

There was a brand-new aluminium-grey DeSoto sedan in front of the door. I walked around that and went up three white steps, through a glass door and up three more carpeted steps. I rang a bell on the wall.

Instantly a dozen dog voices began to shake the roof. While they bayed and howled and yapped I looked at a small alcove office with a rolltop desk and a waiting-room with mission leather chairs and three diplomas on the wall, at a mission table scattered with copies of the *Dog Fancier's Gazette*.

Somebody quieted the dogs out back, then an inner door opened and a small pretty-faced man in a tan smock came in on rubber soles, with a solicitous smile under a pencil-like moustache. He looked around and under me, didn't see a dog. His smile got more casual.

He said: 'I'd like to break them of that, but I can't. Every time they hear a buzzer they start up. They get bored and they know the buzzer means visitors.'

Byl to zbrusu nový, hliníkově šedý sedan DeSoto a stál hned proti dveřím. Minul jsem ho a vystoupil po třech bílých schodech, prošel jsem skleněnými dveřmi a nato ještě po dalších třech schodech pokrytých kobercem. Zavzvonil jsem na zvonek na zdi.

Okamžitě se rozštěkalo asi tucet psů, až se střecha třásla. Zatímco štěkali, vyli a ňafali, díval jsem se na malou kancelář v přístěnce, kde byl psací stůl se stahovací roletou, i na čekárnu s těžkými koženými křesly, se třemi diplomaty na zdi i s masivním stolem přeplněným výtisky časopisu *Milovník psů*.

Venku někdo uklidňoval psy, pak se otevřely vnitřní dveře a malý chlapík s hezkým obličejem, oblečený do světle hnědých pracovních šatů, vešel na gumových podrážkách tiše jako kočka. Usmíval se snaživě pod knírkem jakoby načrtnutým tužkou. Rozhlížel se kolem mne i pode mnou, ale psa neviděl. Jeho úsměv dostal příděch bezděčnosti.

„Rád bych je to odnaučil, ale nejde to,“ sdělil mi. „Po každé když uslyší zazvonit, hned spustí. Mají tu dlouhou chvíli a vědí, že zvonek znamená návštěvu.“

I said: 'Yeah,' and gave him my card. He read it, turned it over and looked at the back, turned it back and read the front again.

'A private detective,' he said softly, licking his moist lips. 'Well – I'm Doctor Sharp. What can I do for you?'

'I'm looking for a stolen dog.'

His eyes flicked at me. His soft little mouth tightened. Very slowly his whole face flushed. I said:

'I'm not suggesting *you* stole the dog, Doc. Almost anybody could plant an animal in a place like this and you wouldn't think about that chance they didn't own it, would you?'

'One doesn't just like the idea,' he said stiffly. 'What kind of dog?'

'Police dog.'

He scuffed a toe on the thin carpet, looked at a corner of the ceiling. The flush went off his face, leaving it with a sort of shiny whiteness. After a long moment he said:

'I have only one police dog here, and I know the people he belongs to. So I'm afraid –'

'Then you won't mind my looking at him,' I cut in, and started towards the inner door.

Doctor Sharp didn't move. He scuffed some more.

'I'm not sure that's convenient,' he said softly. 'Perhaps later in the day.' 'Now would be better for me,' I said, and reached for the knob.

He scuttled across the waiting-room to his little rolltop desk. His small hand went around the telephone there.

'I'll – I'll just call the police if you want to get tough,' he said hurriedly.

'That's jake,' I said. 'Ask for Chief Fulwider. Tell him Carmady's here. I just came from his office.'

„Jo,“ řekl jsem a podal mu svou vizitku. Přečetl si ji, obrátil, podíval se na zadní stranu, potom ji zase obrátil a četl přední stranu.

„Soukromý detektiv,“ pronesl tlumeně a olízl si vlhké rty. „No – já jsem doktor Sharp. Co si přejete?“

„Hledám ukradeného psa.“

Jeho oči po mně blýskly, malá měkká ústa ztvrdla. Celý obličej se velmi pomalu pokrýval ruměncem. Dodal jsem: „Nechci tím říct, že jste toho psa ukradl *vy*, doktore. Kde-kdo mohl nechat zvíře v místě, jako je tohle, a vás by ani nenapadlo, že nepatřil těm, kdo ho tu nechali, vidíte?“

„Není to zrovna pěkné pomyšlení,“ podotkl stroze. „Jaký to byl pes?“

„Německý ovčák.“

Šoupl nohou po tenkém koberci a podíval se do rohu na strop. Z obličeje mu vyprchal ruměncem, až na něm zbyla jen lesklá bělost. Po delší chvíli řekl: „Mám tu jenom jediného německého ovčáka a znám lidi, kterým patří. Proto se bojím –“

„Takže vám nebude vadit, když se na něj podívám,“ vpadl jsem mu do řeči a vykročil k vnitřním dveřím.

Doktor Sharp se ani nepohnul. Jen trochu víc zašoupal nohama. „Nejsem si jistý, jestli je to vhodné,“ namítl mírně. „Snad trochu později.“

„Teď mi to bude vyhovovat víc,“ prohlásil jsem a sáhl po knoflíku dveří.

Přeběhl čekárnou k malému psacímu stolu se stahovací roletou. Jeho drobná ruka sáhla po telefonu.

„Já – já okamžitě zavolám policii, pokud chcete jednat takhle hrubiánsky,“ řekl chvatně.

„To je fajn,“ poznamenal jsem. „Chtějte náčelníka Fulwidera. Řekněte mu, že je tu Carmady. Zrovna jdu z jeho kanceláře.“

Doctor Sharp took his hand away from the phone. I grinned at him and rolled a cigarette around in my fingers.

‘Come on, Doc,’ I said. ‘Shake the hair out of your eyes and let’s go. Be nice and maybe I’ll tell you the story.’

He chewed both his lips in turn, stared at the brown blotter on his desk, fiddled with a corner of it, stood up and crossed the room in his white bucks, opened the door in front of me and we went along a narrow grey hallway. An operating-table showed through an open door. We went through a door farther along, into a bare room with a concrete floor, a gas heater in the corner with a bowl of water beside it, and all along one wall two tiers of stalls with heavy wire mesh doors.

Dogs and cats stared at us silently, expectantly, behind the mesh. A tiny Chihuahua snuffled under a big red Persian with a wide sheepskin collar around its neck. There was a sour-faced Scottie and a mutt with all the skin off one leg and a silky-grey Angora and a Sealyham and two more mutts and a razor-sharp Fox Terrier with a barrel snout and just the right droop to the last two inches of it.

Their noses were wet and their eyes were bright and they wanted to know whose visitor I was. I looked them over. ‘These are toys, Doc,’ I growled. ‘I’m talking police dog. Grey and black, no brown. A male. Nine years old. Swell points all around except that his tail is too short. Do I bore you?’

He stared at me, made an unhappy gesture. ‘Yes, but –’ he mumbled. ‘Well, this way.’

Doktor Sharp odtáhl ruku od telefonu. Ušklíbl jsem se na něj a pohrával si s cigaretou.

„Tak do toho, doktore,“ vyzval jsem ho. „Přestaňte se tvářit kysele a pojďme. Buďte vlídný, a já vám třeba povím celou tu historii.“

Stáhl rty, zahleděl se na hnědou psací mapu na svém stole, nervózně si pohrával s jejím růžkem, vstal a ve svých bílých teniskách přešel místností, otevřel dveře proti mně a vyšli jsme do úzké šedé chodby. Jedněmi otevřenými dveřmi jsem zahlédl operační stůl. Prošli jsme pak do další, ale holé místnosti s betonovou podlahou, plynovým vaříčem v rohu, s lahví vody a s dvěma řadami kotců podél stěny, opatřených těžkými dvířky z drátěného pletiva.

Psi a kočky za pletivem na nás hleděli mlčky a vyčkávavě. Drobounká čivava funěla vedle velké zrzavé perské kočky se širokým obojkem z ovčí kůže. Byl tu skotský teriér, smeták, tvářící se nevrle, i voříšek, kterému na jedné noze slezla všechna srst, a taky hedvábně šedá angorská kočka, rovněž i sealyhamský teriér, další dva voříšci i jako břitva ostrý foxteriér s protáhlým čenichem a s přesně charakteristickým postojem.

Čenichy měli vlhké, oči jasné a chtěli vědět, ke komu z nich jdu na návštěvu.

Prohlédl jsem si je. „Tohle jsou hračky, doktore,“ zabručel jsem. „Řekl jsem, že chci vidět německého ovčáka. Černošedého, ne hnědého. Samce. Devět roků starého. Má všechny typické znaky až na ocas, ten má moc krátký. Otravuju vás?“

Zazíral na mě a gestem naznačil, jak je nešťastný. „Ano, jenže –“ zamumlal. „Dobrá, tak tudy.“

We went back out of the room. The animals looked disappointed, especially the Chihuahua, which tried to climb through the wire mesh and almost made it. We went back out of a rear door into a cement yard with two garages fronting on it. One of them was empty. The other, with its door open a foot, was a box of gloom at the back of which a big dog clanked a chain and put his jaw down fiat on the old comforter that was his bed.

‘Be careful,’ Sharp said. ‘He’s pretty savage at times. I had him inside, but he scared the others.’

I went into the garage. The dog growled. I went towards him and he hit the end of his chain with a bang. I said:

‘Hello there, Voss. Shake hands.’

He put his head back down on the comforter. His ears came forward half-way. He was very still. His eyes were wolfish, black-rimmed. Then the curved, too-short tail began to thump the floor slowly. I said:

‘Shake hands, boy,’ and put mine out. In the doorway behind me the little vet was telling me to be careful. The dog came up slowly on his big rough paws, swung his ears back to normal and lifted his left paw. I shook it.

The little vet complained: ‘This is a great surprise to me, Mister – Mister – ’

‘Carmady,’ I said. ‘Yeah, it would be.’

I patted the dog’s head and went back out of the garage.

We went into the house, into the waiting-room. I pushed magazines out of the way and sat on a corner of the mission table, looked the pretty little man over.

‘Okay,’ I said. ‘Give. What’s the name of his folks and where do they live?’

Vrátili jsme se a vyšli ven z místnosti. Zvířata koukala zklamaně, zvlášť maličká čivava, která se snažila prolézt oky drátěného pletiva, což se jí málem podařilo. Vyšli jsme zadními dveřmi na betonový dvorek se dvěma garážemi, obrácenými do dvora. Jedna garáž byla prázdná. Druhá s dveřmi trochu pootevřenými byla potemnělá kóje, kde vzadu řinčel řetězem velký pes a pokládal tlamu na starou prošívanou pokrývku, která mu sloužila za pelech.

„Buďte opatrný,“ varoval mě Sharp. „Je někdy pořádně divoký. Měl jsem ho v domě, ale naháněl těm ostatním strach.“

Vešel jsem do garáže. Pes vrčel. Zamířil jsem k němu. Zařinčel hlučně koncem řetězu.

„Ahoj, Vossi,“ řekl jsem. „Dej pac.“

Znovu si položil hlavu na prošívanou deku. Napolo vztyčil uši. Byl tichý, velmi tichý. Oči měl jako vlk, černě obkroužené. Potom jeho ohnutý, příliš krátký ocas začal zvolna bušit do podlahy. Opakoval jsem: „Podej pac, hochu,“ a vztáhl jsem k němu ruku. Ve dveřích za mnou mě malý veterinář úpěnlivě napomínal, ať jsem opatrný. Pes se ke mně pomalu přiblížil na svých velkých drsných tlapách, schlépil uši do normální polohy a zvedl levou pracku. Potřásl jsem s ní.

„To je pro mě veliké překvapení,“ tiše bědoval maličký veterinář, „pane – pane –“

„Carmady,“ pomohl jsem mu. „Jo, asi překvapení.“

Pohládl jsem psa po hlavě a vyšel z garáže.

Vrátili jsme se do čekárny v domě. Odstrčil jsem stranou magazíny a prohlížel si maličkého pohledného veterináře.

„Dobrá,“ pronesl jsem. „Ven s tím. Jak se jmenují majitelé psa a kde bydlí?“

He thought it over sullenly. 'Their name is Voss. They've moved East and they are to send for the dog when they're settled.'

'Cute at that,' I said. "The dog's named Voss after a German war flier. The folks are named after the dog.'

'You think I'm lying,' the little man said hotly.

'Uh-huh. You scare too easy for a crook. I think somebody wanted to ditch the dog. Here's my story. A girl named Isobel Snare disappeared from her home in San Angelo, two weeks ago. She lives with her great-aunt, a nice old lady in grey silk who isn't anybody's fool. The girl had been stepping out with some pretty shady company in the night spots and gambling joints. So the old lady smelled a scandal and didn't go to the law. She didn't get anywhere until a girl friend of the Snare girl happened to see the dog in your joint. She told the aunt. The aunt hired me – because when the niece drove off in her roadster and didn't come back she had the dog with her.'

I mashed out my cigarette on my heel and lit another. Doctor Sharp's little face was as white as dough. Perspiration twinkled in his cute little moustache.

I added gently: 'It's not a police job yet. I was kidding you about Chief Fulwider. How's for you and me to keep it under the hat?'

'What – what do you want me to do?' the little man stammered.

"Think you'll hear anything more about the dog?"

'Yes,' he said quickly. 'The man seemed very fond of him. A genuine dog lover. The dog was gentle with him.'

"Then you'll hear from him," I said. 'When you do I want to know. What's the guy look like?'

Zasmušile přemýšlel. „Jmenují se Vossovi. Stěhovali se na Východ a mají si pro psa poslat, až se usadí.“

„Chytré,“ řekl jsem. „Pes se jmenuje Voss po německém válečném pilotovi. A ti lidi se jmenují po svém psovi.“

„Vy si myslíte, že lžu,“ ozval se malý chlapík nakvašeně.

„Ale kdepak. Vy jenom moc snadno skočíte na špek. Myslím, že někdo chtěl toho psa ukrýt před pátráním. Ta moje slíbená historka zní takhle: Jedno děvče, Isobel Snareová, zmizela z domova v San Angelu před čtrnácti dny. Žije se svou pratetou, milou starou dámou v šedivém hedvábí, která není v žádném případě blázen. To děvče si vyhazovalo z kopejtka s jakousi moc podezřelou partou v nočních klubech a hernách. Takže stará dáma větrila skandál a k policajtům nešla. Nešla nikam až do té doby, nežli Isobelina přítelkyně náhodou uviděla toho psa ve vašem útulku. Řekla to tetě. A teta nájala mě – protože když její neteř odjížděla ve svém sportovním voze a už se nevrátila, měla psa s sebou.“

Zamáčkl jsem cigaretu o podpatek a zapálil jsem si druhou. Obličejík doktora Sharpa byl bílý jako papír. V jeho roztomilém malém knírku se zaleskl pot.

„Policie to ještě nemá v práci,“ řekl jsem mírně. „O tom náčelníkovi Fulwiderovi, to jsem vás tahal za nohu. Co takhle, abychom to my dva drželi pod pokličkou?“

„Co – co chcete, abych udělal?“ koktal mužiček.

„Myslíte, že o tom psovi ještě něco uslyšíte?“

„Ano,“ odpověděl rychle. „Ten chlapík, jak se zdálo, má psa velice rád. Pravý milovník psů. Pes se k němu choval jako beránek.“

„Takže od něho zřejmě dostanete zprávu,“ usoudil jsem. „Až se to stane, chci to vědět. Jak ten chlápek vypadá?“

‘He was tall and thin with very sharp black eyes. His wife is tall and thin like him. Well-dressed, quiet people.’

‘The Snare girl is a little runt,’ I said. ‘What made it so hush-hush?’

He stared at his foot and didn’t say anything.

‘Okay,’ I said. ‘Business is business. Play ball with me and you won’t get any adverse publicity. Is it a deal?’ I held my hand out.

‘I’ll play with you,’ he said softly, and put a moist fishy little paw on mine. I shook it carefully, so as not to bend it.

I told him where I was staying and went back out to the sunny street and walked a block down to where I had left my Chrysler. I got into it and poked it forward from around the corner, far enough so that I could see the DeSoto and the front of Sharp’s place.

I sat like that for half an hour. Then Doctor Sharp came out of his place in street clothes and got into the DeSoto. He drove it off around the corner and swung into the alley that ran behind his yard.

I got the Chrysler going and shot up the block the other way, took a plant at the other end of the alley.

A third of the way down the block I heard growling, barking, snarling. This went on for some time. Then the DeSoto backed out of the concrete yard and came towards me. I ran away from it to the next corner.

The DeSoto went south to Arguello Boulevard, then east on that. A big police dog with a muzzle on his head was chained in the back of the sedan. I could just see his head straining at the chain.

I trailed the DeSoto.

„Byl vysoký, hubený a měl pronikavé černé oči. Jeho žena je stejně jako on vysoká a tenká. Dobře oblečení nenápadní lidé.“

„To Snareovic děvče je malé pivo,“ řekl jsem. „Pročpak kolem toho mělo být ticho po pěšině?“

Zíral na svou nohu a neřekl ani bé.

„Dobrá,“ pokračoval jsem, „byznys je byznys. Spolupracujte se mnou a nemusíte se bát žádné nepřátelsky zaměřené publicity. Platí?“ vztáhl jsem k němu ruku.

„Ano, budu s vámi spolupracovat,“ opáčil tiše a vložil vlhkou studenou rybí tlapku do mé. Potřásl jsem s ní opatrně, abych mu ji nepochroumal.

Řekl jsem mu, kde bydlím, vyšel jsem zas na slunnou ulici a kráčel o blok zpět, kde jsem nechal svého chryslera. Nasedl jsem a dojel kousek za roh, tak abych viděl na auto značky DeSoto i na průčelí Sharpova domu.

Seděl jsem tam asi půl hodiny. Pak vyšel doktor Sharp ve vycházkovém obleku a nasedl do svého autáku. Zajel s ním za roh a do uličky, která vedla dozadu za jeho dvorek.

Zapnul jsem motor svého auta a rychle objel blok jinou cestou. Ukryl jsem se na druhém konci uličky.

Asi tak v třetině jízdy kolem bloku jsem zaslechl vrčení, štěkot i hafání. Chvilí to pokračovalo. Pak Sharpův DeSoto vycouval zpoza dvorku a zamířil ke mně. Mazal jsem honem za nejbližší roh.

DeSoto jel jižně k Arguello Boulevardu, nato odbočil k východu. Velký německý ovčák s náhubkem byl řetězem přivázán k zadním sedadlům auta. Mohl jsem zahlédnout jen jeho hlavu, napínající se na řetězu. Pustil jsem se za DeSotem.